

Publicerad 2012-02-11 19:50 av Ingela Svenson

repris, kapitel 1

Gick jag hem, vandrade den natten..kapitel 1

Den natten vandrade jag längs stadens alléer och kanaler utan att längre veta var jag bodde. Så många gånger hade jag flyttat inom staden och från stad till stad de senaste åren att jag till slut tappat fotfästet. Promenaden gick längs gator kantade av höga stenhus, svarta, grå, dystra som gravstenar. Bara i enstaka fönster syntes ljus, de flesta var mörka och bakom dem sov människorna.

Tankfullt undrade jag var mitt hem fanns, om huset låg här någonstans längs dessa gator. Mindes ett hus av sten med tillbommade fönster, men icke med säkerhet kunde jag säga att det hus jag mindes ännu var mitt hem. Inte heller visste jag i vilken riktning jag skulle söka. Så planlös var min vandring.

En nattöppen servering med ett blinkande lysrör lockade mig. Jag stannade till, där satt några slitna existenser och intog nattmat. Några talade lågmält andra satt tysta och vilade sina ben ett slag. I mitten stod ett gammalt biljardbord, men ingen spelade. Ensamheten var så påtaglig att det sände rysningar genom kroppen. Jag beställde mat och slog mig ner vid en bänk.

-Vill du ha rostad lök? frågade den bleka kvinnan från disken. Frågan överraskade mig och då jag inte visste vad jag skulle svara var jag tyst. Fortsatte läsa reklamen i den gratitidning jag plockat upp från ett bord. Hon upprepade frågan, men då mitt svar uteblev strödde hon på något över maten och serverade mig istället.

Jag åt lite tankspritt och sneglade under tiden på de enstaka personer som satt på serveringen. Från mitt bord i hörnet kunde jag inte höra vad som sades, men att döma av utseendet var de två kvinnorna som med viss fientlighet mot varandra talade med korthuggna stavelser missbrukare, kanske prostituerade. Den ena bar kortärmat och man såg stickmärken i armvecket. Hennes hår var hårt blonderat med en mörk utväxt i botten.

Plötsligt och så tvärt att stolen välte bakåt reste sig den blonderade och gick med något vingliga steg ut ur lokalen. Utanför kom en man ut ur skuggorna och slöt upp bakom henne. De lämnade tillsammans, och jag kunde se att han verkade missnöjd med henne för något; kanske hade hon inte fått tag i den giftiga substans som deras kroppar krävde. De stannade till och jag hörde mer än såg att han gav henne en lavett så att hon vacklade till. Därpå försvann de ut ur mitt synfält.

Den gamle mannen vid bordet intill drog sin rock tätare kring sig och frågade om jag kunde avvara några kronor till en kopp kaffe. Visst, sa jag och tog fram en tjugukronorssedel och gav honom.

- Det är kallt i kväll, sa han, som en ursäkt och gick fram till disken och köpte sitt kaffe. - Såg du kärringarna, dom som trätte, sade han, affärerna går visst inte så lysande idag, skrattade han till. Ett elände det där, tilläggade han lite mer återhållet när han såg att jag inte var med i hans skratt. Jag nickade bara och log lite instämmande nu. Han satte sig ner och smuttade på kaffet. - Du, vi ses, sa han plötsligt. Du vet ju var du har mig, blinkade han och gick sin väg utan att dricka ur muggen. Då insåg jag med ens att jag kände igen honom från förr, men lyckades inte placera honom i minnet.

Jag reste mig och lämnade den sunkiga restaurangen åt sitt öde, gick åter ut på stadens gator. Det var en vårkväll; dagen hade varit varm men natten var kylig och jag frös lite. Återtog jag vandrandet, fortsatte i flera timmar tills jag fann mig ståendes inför en byggnad som mycket liknade det hus jag hade i tankarna. Fönstren var mycket riktigt tillbommade och porten verkade låst. Jag tog ändå i dörrvredet och efter lite lirkande gick den så upp.

Gick så in i den dunkla portvalvet där en lukt av gammal garderob slog emot mig. Lukten förde mina tankar till barndomen, till pappas stora garderob med alla gamla rockar av hopfiltad ull, badrockarna och hans stora hattar. Doftminnet kom över mig med en sådan styrka att jag var tvungen att sätta mig på stebänken som stod längs väggen. Jag måste ha somnat där, natten hade varit lång, jag sov nog någon timme. I drömsönnen fanns en så skrämmande tomhet att jag börjat gråta - därav vaknade jag åter.

Över mig stod böjd en äldre kvinna, hon skrämde mig först, men strax såg jag hennes ögon. De var tillitsfulla, mjuka som sammet. Hon sa; -Jag ser du varit här förut. Så utan kärlek, så utan förtröstan till världen. Där du varit finns inget hopp. Men nu är du här, i samma rum i samma hus, ensam utan en aning om vem du är. Och du söker ett hem.

Sedan försvann hon, lämnade mej med de orden, yrvaken och förvirrad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingela Svenson med Poeter.se id #29619 innehar upphovsrätten